

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten, postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@boomamsterdam.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

Born in the USA

Aan hun vruchtbaarheid zal het niet liggen, als de Verenigde Staten hun hegemonie in de wereld verliezen. Amerikanen zijn gemiddeld genomen jonger dan de bewoners van andere rijke landen en de pensioen- en zorglasten zijn er navenant lager. De beroepsbevolking groeit, waar zij elders dreigt te krimpen. De verklaring voor deze vruchtbaarheidskloof schuilt wellicht in niet-materiële factoren als optimisme en vaderlandsliefde.

door *Nicolas Eberstadt*

De auteur is politiek econoom bij het *American Enterprise Institute* in Washington DC.

DE IDEE VAN DE AMERIKAANSE UITZONDERING is in de publieke discussie gangbaar om de politieke verschillen tussen de Verenigde Staten en de Oude Wereld te onderscheiden. Niettemin wijkt de VS ook in geboorte- en sterfteritmes af van Europa. Hoewel de Verenigde Staten kan worden bestempeld als ‘de eerste nieuwe natie’¹ die het concept van de moderne democratie heeft omarmd, zijn de demografische patronen in de VS vreemd genoeg niet op één lijn gekomen met die van andere industriële democratieën in de wereld.

Integendeel. Na verschillende decennia van schijnbare convergentie in bevolkingspatronen in de eerste jaren na de Tweede Wereldoorlog, zijn we gedurende meer dan een generatie getuige geweest van sterke en hardnekkige verschillen in bevolkingsprofielen tussen de VS enerzijds en praktisch alle OESO-landen anderzijds.

Er zijn twee demografische trends waarin de Verenigde Staten zich onderscheidt. De eerste heeft betrekking op de geboortepatronen. In een tijd waarin de meeste rijke landen uitgesproken lage geboortecijfers melden, ligt het aantal geboortes in de VS nagenoeg op het niveau waarop de bevolking ook op lange termijn op peil kan blijven. De tweede trend tekent zich af in de immigratiepatronen. Er worden in hoog tempo buitenlanders in

Amerika opgenomen, onder wie grote aantallen immigranten uit de Derde Wereld, tot nu toe zonder de symptomen van culturele indigestie die een probleem vormen in veel landen van de Europese Unie.

TIENERS EN IMMIGRANTEN

De uitzonderlijke demografische trends in Amerika, nog altijd de heersende wereldmacht, zijn niet alleen voor demografen en sociologen interessant, maar ook voor economen, strategen en beleidsvormers die zich interesseren voor de internationale omgeving waarin de komende generaties zullen leven. Hoe kunnen we deze vruchtbaarheidskloof tussen de VS en praktisch alle landen in de rest van de ontwikkelde wereld verklaren? Deskundigen over de hele wereld noemen twee unieke Amerikaanse sociale verschijnselen. Ten eerste de toenemende multi-etniciteit van Amerika, als gevolg van hoge netto-immigratiecijfers, ten tweede het daaraan gereleerde verschijnsel dat Amerikaanse tieners meer kinderen krijgen dan hun leeftijdgenoten in andere moderne welvarende democratieën.² Maar hoe plausibel dergelijke factoren ook mogen klinken, zij kunnen de kloof niet volledig verklaren.

Kijk maar eens naar de geboortepatronen onder tieners. Hoewel de hoge cijfers in Amerika berucht zijn in de OESO-landen, is het aantal geboorten onder tieners tussen 1990 en 2004 met ongeveer een derde gedaald, terwijl het vruchtbaarheidscijfer in de VS relatief hoog en stabiel is gebleven. Zelfs als er in de VS helemaal geen geboorten meer zouden plaatsvinden onder vrouwen onder de 20, zouden de vruchtbaarheidsniveaus in de VS nog altijd 20 procent hoger zijn dan die in West-Europa.

Ook het gewicht van de etnisch verklaarde vruchtbaarheidsverschillen in de Verenigde Staten kan gemakkelijk worden overschat. Met uitzondering van de Latijns-Amerikaanse Amerikanen, krijgen de Amerikaanse minderheden gemiddeld ongeveer evenveel kinderen als de etnische meerderheid. In feite zijn de gemiddelde vruchtbaarheidsniveaus voor Aziatische Amerikanen bijna identiek aan die van de blanke Amerikanen en zijn de cijfers van de indianen nu lager. Hoewel de geboortecijfers voor Afro-Amerikanen hoger blijven dan die van blanke Amerikanen, is het verschil tussen zwart en blank met net 9 procent sinds het slavernijtijdperk niet zo klein geweest.

De belangrijkste verklaring van het hoge vruchtbaarheidscijfer van Amerika is het geboortecijfer van de blanke meerderheid, die nog steeds zo'n 55 procent van de geboorten voor haar rekening neemt. In deze groep bedroeg het aantal geboorten per vrouw de laatste 25 jaar gemiddeld 1,82. Hoewel iets onder het niveau waarop de bevolking op lange termijn op peil

blijft, is het nog altijd 20 procent hoger dan de corresponderende landelijke niveaus voor West-Europa.

WAARDEN EN IDEALEN

Wat is de verklaring voor de onverwacht sterke neiging van de blanke Amerikanen om zich voort te planten? In elk geval niet een zorgvuldig afgestemd overheidsbeleid om het krijgen van kinderen te bevorderen.

Geen enkele economische of politieke verklaring voor de vruchtbaarheidskloof tussen Amerika en West-Europa is bevredigend

Dat hebben de Verenigde Staten namelijk niet. De arbeidspatronen in de VS lijken evenmin bijzonder gezinsvriendelijk. Amerikanen maken langere werkdagen en hebben minder vakantiedagen dan wie dan ook in Europa.

Al met al is geen enkele economische of politieke verklaring voor de groeiende vruchtbaarheidskloof

tussen de blanke Amerikanen en de West-Europeanen bevredigend. De belangrijkste verklaring voor deze kloof ligt wellicht niet in materiële factoren, maar in de wereld van waarden, idealen, houdingen en vooruitzichten.

Zo is aan de hand van enquêtes nauwkeurig vastgesteld dat Amerikanen geneigd zijn optimistischer over de toekomst te denken dan Europeanen; een instelling die invloed kan hebben op het besluit kinderen op de wereld te zetten. Ook verklaren meer Amerikanen dan Europeanen trots te zijn op hun land en het is aannemelijk dat vaderlandsliefde of nationalisme tot hogere geboortecijfers leiden.

Het meest verbazingwekkend is misschien nog wel dat uit de onderzoeksgegevens blijkt dat de Verenigde Staten nog steeds een overwegend gelovig christelijk land is, met een hoog percentage huishoudens dat maandelijks of wekelijks de kerk bezoekt. In schrill contrast met West-Europa, dat tegenwoordig vaak provocerend, maar niet ten onrechte, wordt beschreven als een postchristelijk gebied, is religie in de Verenigde Staten springlevend.

Het is niet moeilijk voorstelbaar hoe het verschil in religiositeit tussen Amerika en Europa zich vertaalt in een verschil in vruchtbaarheid. Helaas is die bewering ontzettend moeilijk te toetsen. Hoewel de Amerikaanse samenleving, om met Pitirim Sorokin te spreken, *quantrophrenic* is, wat wil zeggen dat zij hunkert naar allerlei feiten en cijfers, verbiedt een ruim dertig jaar oude federale wet de overheid uitdrukkelijk de bevolking vragen te stellen over hun godsdienst. Het gevolg is dat er praktisch geen officiële

landelijke gegevens zijn die het mogelijk maken de hypothese dat Amerika's religiositeit direct verband houdt met het aantal geboorten grondig te toetsen. Voorlopig kan deze bewering als niet meer dan een speculatie worden beschouwd.

De Verenigde Staten is van oudsher een land dat in overweldigende mate bevolkt wordt door immigranten, zowel legaal als illegaal. Bij de volkstelling van 2000 werd gezinspeeld op de omvang van de illegale immigratie, met de opmerking dat er zes miljoen inwoners meer waren dan de Amerikaanse functionarissen op basis van de ramingen konden verwachten.

Ook West-Europa heeft zijn toestroom van nieuwkomers gekend, maar zowel relatief als absoluut heeft de migratie naar de VS die naar Europa in hoge mate overtroffen. Op basis van Amerikaanse tellingen wordt de netto-immigratie in West-Europa van 1996 tot 2005 op ruwweg 740.000 personen per jaar geraamd, ongeveer 1,9 migranten per duizend gevestigde inwoners. In VS gelden cijfers van zo'n 980.000 per jaar, een verhouding van 3,5 per duizend. Sommige ontwikkelde samenlevingen, zoals Australië, Canada en Nieuw-Zeeland, hebben tegenwoordig netto-immigratiecijfers die hoger zijn dan die in Amerika. Maar op dit moment is er geen enkel groot land met een percentage immigranten dat zelfs maar in de buurt komt van dat van de VS. Terwijl de Verenigde Staten een vierde van de bevolking van de zogenoemde ontwikkelde regio's voor zijn rekening neemt, Oost- en Midden-Europa en Rusland inbegrepen, is het verantwoordelijk voor bijna de helft van de jaarlijkse nettomigratie van dit gebied.

Zuiver rekenkundig bezien verklaren deze hoge netto-immigratiestromen een groot deel van de gestage bevolkingsgroei van het land. Ongeveer een derde deel van de jaarlijkse bevolkingstoename van de VS kan worden toegeschreven aan netto-immigratie. Nakomelingen van immigranten nemen een nog groter aandeel van die jaarlijkse verandering voor hun rekening.

In feite kunnen we, afhankelijk van hoe ver terug we het uitgangspunt kiezen, praktisch de totale bevolkingsgroei in de VS toeschrijven aan immigranten en hun nageslacht. Een goed uitgangspunt zou 1965 kunnen zijn, het jaar waarin de immigratiewetten grondig werden geliberaliseerd ter vervanging van de beperkende wetgeving van 1924. Het is niettemin lastiger dan je zou denken om een schatting te maken van het exacte aandeel van immigranten en hun nakomelingen in de bevolkingsgroei in de VS sinds 1965. Voor zover ik weet is daar in geen enkele publicatie een poging toe gedaan. Jeffrey Passel van het *Urban Institute* suggereert in niet gepubliceerde schattingen dat ruwweg 53 procent van de Amerikaanse bevolkingsgroei sinds 1965 kan worden toegeschreven aan immigratie.

Amerika's bevolking is in die periode met ruim 100 miljoen gegroeid, van zo'n 194 tot iets meer dan 300 miljoen. Dit houdt in dat ruim vijftig miljoen Amerikanen, ofwel meer dan een zesde van alle inwoners, immigranten van na 1965 en hun nakomelingen zijn.

De in het buitenland geboren bevolking van de Verenigde Staten telt nu meer dan 33 miljoen, bijna 12 procent van het totaal. In veel stedelijke gebieden is het aandeel immigranten aanzienlijk hoger. Zo bleek uit de telling van 2000 dat 22 procent van de inwoners van Chicago in het buitenland was geboren. In Boston was dat 30, in New York en San Francisco 35 en in Los Angeles 40 procent. Aangezien minder dan een vijfde deel van deze migranten uit Europa, Canada of Australië afkomstig is, is deze nieuwe immigratiegolf in Amerika voor het overgrote deel niet-Europees. Meer dan een kwart van de in het buitenland geboren inwoners bijvoorbeeld komt nu uit Azië. Naar schatting 52 procent van de nieuwkomers is Latijns-Amerikaans en daarvan komen de meesten uit Mexico. Het *Census Bureau* schat dat er op dit moment meer dan 9 miljoen in Mexico geboren mannen, vrouwen en kinderen in de Verenigde Staten wonen, van wie ruim de helft illegaal.

Amerika's recentste immigratiegolf heeft de binnenlandse spanningen zeker verergerd. Die golf is een stimulans geweest voor het onmiskenbare politieke verzet van de *nativists*, voorstanders van de begunstiging van oorspronkelijke bewoners boven immigranten. Daarvan getuigt bijvoorbeeld de wet voor de bouw van wat 's werelds grootste hek wordt, van ruim 1100 kilometer, langs de Amerikaans-Mexicaanse grens. Verder wordt het idee dat er 7 miljoen of meer mensen illegaal het land zijn binnengekomen sinds de aanslagen van 11 september 2001, bekeken vanuit het perspectief van nationale veiligheid.

Maar als puntje bij paaltje komt, worden Amerika's nieuwe immigranten vrij goed opgenomen, volgens het patroon van eerdere historische migraties naar de Verenigde Staten. Ondanks de hoge concentratie relatief arme en laag opgeleide immigranten in grote steden, zijn de stedelijke gebieden in de VS geen kruitvaten van gewelddadige onrust onder de immigranten geworden.³ En ondanks waarschuwingen dat 'bepaalde immigranten' (codetaal voor Mexicanen) niet integreren of zich duidelijk tegen integratie verzetten, wijzen de feiten in tegenovergestelde richting. Zo suggereert een recent onderzoek in Zuid-Californië dat de Mexicaanse Amerikanen van generatie op generatie minder Spaans spreken, een ontwikkeling die vergelijkbaar is met de afname in het spreken van buitenlandse 'keukentaaltjes' in de zeer succesvolle Koreaanse en Chinese immigrantengemeenschappen in Amerika.⁴

De Verenigde Staten heeft in het verleden anti-immigrantenuitbarstingen gekend, zoals de uitbarsting die heeft geleid tot de Immigratiewet van

1924. De economisch historicus Jeffrey G. Williamson heeft aangevoerd dat de Amerikaanse campagne tegen immigratie al tientallen jaren in voorbereiding was, en trends die zich al vanaf 1890 aan het opbouwen waren, naar het kookpunt bracht.⁵ Dit tijdperk, zo herinnert Williamson ons, werd gekenmerkt door toenemende economische verschillen, hoge migratie-aantallen, een aanzienlijke druk op de lonen van laagopgeleide, in de VS geboren Amerikanen, en een steeds grotere politieke roep om beperking van de immigratie. De Eerste Wereldoorlog gaf volgens Williamson de definitieve stoot tot de radicale immigratiebeperking in de VS. Zijn analyse is nog steeds relevant, omdat diezelfde maatschappelijke, economische en politieke trends ook nu in de Verenigde Staten opkomen. Dat werpt de vraag op wat nu de directe aanleiding voor vergelijkbaar anti-immigratie-beleid zou kunnen zijn.

DE TOEKOMST

De Amerikaanse trends op het gebied van geboortecijfers en immigratie voor de komende generatie kunnen niet nauwkeurig worden voorspeld, net zo min als voor welk ander ontwikkeld land dan ook. Zeker is wel dat de gevolgen groot kunnen zijn als het Amerikaanse demografische exceptionalisme nog zo'n tien jaar voortduurt.

Wat dit exceptionalisme precies kan betekenen, wordt duidelijk als we de voorspellingen van het *Census Bureau* voor de Verenigde Staten en West-Europa voor 2025 vergelijken. Deze voorspellingen gaan uit van een geleidelijke verbetering van de levensverwachting in beide regio's. Belangrijker is dat zij een toename veronderstellen van het totale vruchtbaarheidscijfer in zowel West-Europa als de VS, naar respectievelijk 1,62 en

In demografische termen zijn West-Europa en de Verenigde Staten over twintig jaar verschillende continenten

2,18 in 2025, en een lichte absolute daling in het gemiddelde jaarlijkse nettomigratiecijfer voor beide regio's, naar respectievelijk ongeveer 700.000 en 900.000. Sommige gezaghebbende demografen zijn het met deze aannames niet eens.

Zo voorziet de mediumvariant van de divisie bevolking van de VN bijvoorbeeld een daling van het vruchtbaarheidscijfer in de VS naar 1,9 in 2025. Hoe het ook zij, deze voorspellingen vormen een heldere illustratie van de implicaties van voortdurend Amerikaans demografisch exceptionalisme op lange termijn.

In demografische termen zouden West-Europa en de Verenigde Staten over twintig jaar verschillende continenten zijn. De totale bevolking in

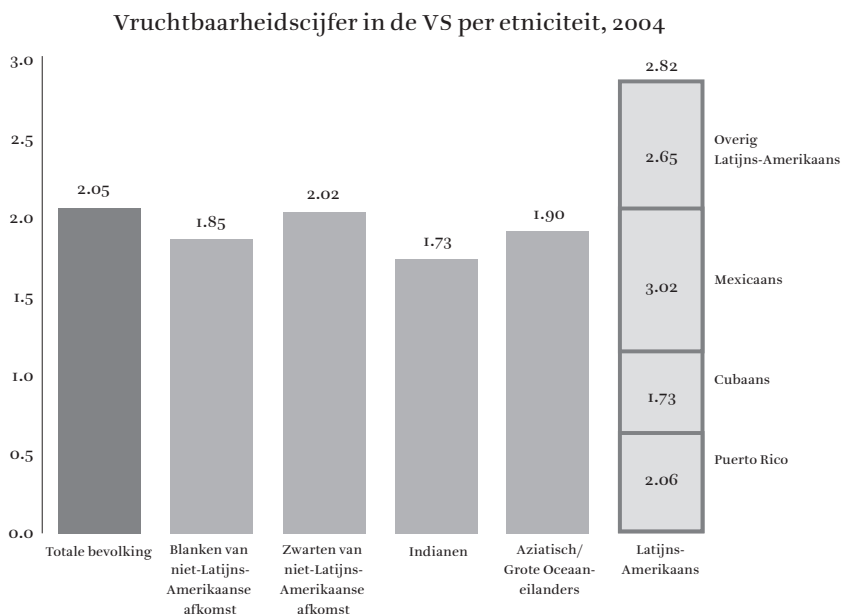
West-Europa zou dalen, ondanks de voortdurende immigratie, terwijl die in Amerika nog steeds zou groeien, met zo'n 2,8 miljoen per jaar. West-Europa zou veel grijzer zijn dan de VS, met een mediane leeftijd van 46 jaar ten opzichte van 39 in Amerika. Het percentage 65-plussers in de bevolking zou in Europa bijna 23 bedragen, tegen 18 in de VS. Kinderen onder de 15 zouden in West-Europa een zevende deel van de bevolking in West-Europa uitmaken, tegen een vijfde in de VS. In West-Europa zouden er meer senioren (van 65 jaar en ouder) zijn dan kinderen (jonger dan 15), in een verhouding van ongeveer 1,6 tot 1, terwijl er in de Verenigde Staten nog steeds meer kinderen dan senioren zouden zijn.

Hoewel de totale bevolking in West-Europa in absolute aantallen nog steeds zo'n 50 miljoen mensen meer zou tellen dan die in Amerika (respectievelijk 400 miljoen en 350 miljoen), zou dat verschil helemaal voor rekening komen van oudere leeftijdsgroepen (50 jaar en ouder), waarbij de weegschaal vooral zou doorslaan in de richting van 70- en 80-jarigen. Anderzijds zou Amerika meer inwoners onder de 25 hebben dan West-Europa.

De in Amerika verwachte demografische divergentie tekent zich ook af in de verhouding met de rest van de ontwikkelde wereld en ook daarbuiten. Volgens dezelfde voorspellingen van het *Census Bureau* voor 2025 zou de bevolkingstoename in Amerika verhoudingsgewijs het grootste zijn van alle meer ontwikkelde regio's. Amerika's mediane leeftijd zou, afgezien van fascinerende uitzonderingen zoals Albanië, tot de laagste behoren. De VS zou bovendien het enige ontwikkelde land van meer dan 50 miljoen inwoners zijn met meer kinderen dan senioren, en sowieso het enige ontwikkelde land met een groeiende beroepsbevolking.

Bovendien voorspellen de bevolkingstrends in Amerika niet alleen een demografische divergentie met West-Europa, maar ook met China, het land dat alom wordt beschouwd als de belangrijkste rivaal in de strijd om de mondiale macht. Door het meedogenloze en dwingend opgelegde geboortebeperkingsprogramma van Peking is het geboortecijfer in China al tientallen jaren lager dan vereist om de bevolking in de toekomst op peil te houden. De bevolkingsgroei van China zal de komende generatie sterk afnemen, waardoor de samenleving ingrijpend zal verouderen. Volgens de voorspellingen voor 2025 zal de VS jonger zijn dan China, indien een criterium als mediane leeftijd als maatstaf wordt genomen. In 2025 zal de beroepsbevolking in China bovendien al ruim tien jaar afgenomen zijn, terwijl die van de VS naar verwachting zal toenemen, zij het licht. Misschien nog opvallender is dat het Amerikaanse *Census Bureau* en de divisie bevolking van de VN verwachten dat de absolute jaarlijkse bevolkingstoename in de Verenigde Staten in 2025 groter zal zijn dan in China.

Voor zover de bevolkingsstructuur van invloed is op economische pres-

Bron: U.S. Centers for Disease Control and Prevention.

taties, kan het uitzonderlijke demografische profiel van de VS het land ontwikkelingsvoordelen bieden. Andere factoren niet meegerekend, zal de relatief jonge bevolking in Amerika de komende jaren minder zware pensioenlasten en kosten van de gezondheidszorg ervaren dan de bevolking in democratieën met een hogere gemiddelde leeftijd. In tegenstelling tot een afnemende beroepsbevolking biedt een groeiende beroepsbevolking mogelijkheden tot innoveren en het opstarten en hernieuwd toewijzen van productieve middelen. In alle ontwikkelde landen zijn de jongste arbeidskrachten vaak het best opgeleid. Terwijl die groep in de ontwikkelde wereld als geheel de komende twintig jaar zowel in relatieve als in absolute aantallen zal krimpen, zal de groep jonge arbeidskrachten in Amerika bijna zeker blijven groeien.

Afgezien van de bevolkingssamenstelling zijn absolute aantallen ook van belang in internationale kwesties. De totale bevolkingsomvang van Amerika heeft een onmeetbare, maar niettemin reële invloed op de mondiale overheersing van het land. De VS is het op twee na grootste land ter wereld (na China en India) en de voorspellingen doen ons geloven dat dit de komende twintig jaar zo zal blijven. Met zijn uitzonderlijke bevolkingsgroei is Amerika ook klaar om een toenemend aandeel van de totale bevolking van de ontwikkelde landen voor zijn rekening te nemen. Terwijl de verhouding Amerikanen versus Russen tegenwoordig nauwelijks meer

is dan 2 tot 1, zal dat in 2025 misschien bijna 3 tot 1 zijn. Op dit moment zijn er 3,6 Amerikanen voor elke Duitser, in 2025 zal dat 4,4 zijn. Voor elke Italiaan zijn er nu 5 Amerikanen, over nog geen twintig jaar zullen dat er 6 zijn. Dergelijke trends zouden de internationale overheersing van de VS kunnen versterken, hoewel de divergentie in demografische profielen tussen de VS en de rest ook een voorteken kan zijn van een tijdperk van afnemende verwantschappen tussen de VS en zijn historische Westerse bondgenoten.

Een inschatting van de implicaties van deze trends is natuurlijk speculatief. Maar zoals uit deze voorspellingen blijkt, bestaat het demografische exceptionalisme in de VS niet alleen nu, maar zal het er ook in de naaste toekomst zijn. Het is alleszins mogelijk dat Amerika's demografische profiel er over een generatie nog uitzonderlijker uitziet dan nu. Als *the American moment* voorbijgaat, of de macht van de VS anderszins afneemt, zal dat niet aan de bevolkingssamenstelling liggen.

Dit is een bewerking van een artikel dat eerder verscheen in: The American Interest. Vertaling: Chantal de Bondt.

Noten

- 1 De uitdrukking is van wijlen Seymour Martin Lipset.
- 2 Een andere mogelijke factor is wat demografen het 'tempo-effect' noemen. Omdat totale leeftijdsspecifieke vruchtbaarheidscijfers een soort sociale momentopname zijn, kunnen zij een verkeerde voorstelling geven van de vruchtbaarheidstrends op lange termijn indien de mores over de timing van het krijgen van kinderen een belangrijke verandering ondergaan. Er is een discussie gaande over de omvang van het tempo-effect dat Europa de komende jaren zou kunnen ervaren. Indien Europese landen inderdaad met een substantieel tempo-effect te maken krijgen, zal dat de trans-Atlantische vruchtbaarheidskloof verkleinen.
- 3 Natuurlijk is het aantal in het buitenland geboren Arabieren en moslims in de Verenigde Staten veel kleiner dan in Europa. Niettemin lijkt de integratie van eerstegeneratie-immigranten met een islamitische achtergrond in de VS succesvoller te verlopen dan in Europa. Zie 'Look out, Europe, they say: Why so many Muslims find it easier to be American than to feel European', *Economist*, 22 juni 2006.
- 4 Rubén G. Rumbaut, Douglas S. Massey en Frank D. Bean, 'Linguistic Life Expectancies: Immigrant Language Retention in Southern California', *Population and Development Review* (september 2006).
- 5 Williamson, *The Political Economy of World Mass Migration: Comparing Two Global Centuries* (American Enterprise Institute Press, 2005).